

lig overhovedet den Betragtning, at denne Efterligning forudsætter en egen kunstnerisk Virksomhed, der, om end af underordnet Art i Sammenligning med den, der har skabt det originale Kunstværk, dog kan udfordre og lægge for Dagen et virkeligt Talent, og hvori der overalt er saameget af den Vedkommendes Eget, at det med Føie tør betragtes som hans aandelige Eiendom. Vel er det nu saa, at noget Eignende kan siges om flere Arter af den Frembringelse, der lader sig mangfoldiggjøre af mekanisk Vei, og mod hvilken Udvalget billiger, at der er tillagt Kunstneren Beskyttelse, men det er indlysende, at det er for Kunstneren af en ganske anden Interesse at sikres imod disse Eftergjørelser end imod enkeltvis Efterligning; thi deels er det i Reglen netop ved Mangfoldiggjørelsen, at Kunstneren er henviist til at drage Fordeel af sit Arbejde udenfor den, han indvinder ved Salget af selve Originalen, deels er det naturligt og bestrækes ved Erfaring, at Kopier af Malerier o. s. v. hyderst sjældent søges hos Andre end Kunstneren selv, medens derimod Mangfoldiggjørelsen af Kunstarbeidet i Reglen langt lettere vil kunne iværksættes af Andre end af Kunstneren selv. — Men især synes det afgjøvende imod at give Beskyttelsen en saadan Udstrækning, at det i de allerfleste Tilfælde vil være næsten umuligt at konstateres, at Eftergjørelsen er stæet til Salg — hvilket dog, som ogsaa Udvalget forudsætter, maatte være Betingelsen for, at den kunde stemples som utilladelig — og at det i alt Fald vil være umuligt at hindre, at Bestemmelsen omgaaes, ikke blot ved at foretage saadanne Forandringer, om hvis „Væsentlighed“ der kan reises Tvivl, men ogsaa uden at Forandringer foretages, t. Ex. ved at bortskænke Kopien til en Anden, som solgte den; thi Salg maatte jo være lovligt, naar blot ikke Eftergjørelsen var foretagen i det Diemed at sælge. — Endvidere vilde det for Domstolene være hyderst vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at afgjøre, om den foreliggende Eftergjørelse i den samme Kunstart var væsentlig forskjellig fra det oprindelige Kunstværk eller ikke. Domstolene vilde derfor i saa Henseende bestandig maatte, saa at sige, volbgive sig til en kunstnerisk Autoritet, og selv hos en saadan vilde vist An-

skuelsen, om en foretagen Forandring var væsentlig eller ikke, kunne blive meget forskjellig efter de forskjellige Individualiteter, og Dommen altsaa blive meget tilfældig. Endelig synes det, som ogsaa andetsteds bemærket, at Reglen, netop naar den affattes saaledes, at den skjelner mellem Efterligning i samme og i en anden Kunstart, frembyder den særegne Vanskelighed, at flere Kunstarter gaar saaledes over i hinanden, at Adskillelsen bliver hyderst vanskelig, og Afgjørelsen ialtsald kunde komme til at lide af Ubillighed og Vilkaarlighed. — Forsaavidt det er anført til Forsvar for Beskyttelsen mod den enkeltvise Gjengivelse, at Kunstnerens Værd vilde priisgives, naar det var Enhver tilladt at gjøre flette Efterligninger af hans Værker og sælge dem, da forekommer det ei heller Udvalget, at denne Indvending er af væsentlig Betydning. Selv om det nemlig kunde indrømmes at være en Opgave for Lovgivningen at værne om den kunstneriske Værd i denne Forstand — Noget, Udvalget ikke antager —, synes det ialtsald klart, at denne vil være udsat for langt større Fare fra de talrige Eftergjørelser, der ikke stæer til Salg og ikke kunne rammes af nogen Lov, end af Eftergjørelser til Salg, der vistnok hidtil have været hyderst sjældne og ikke med Grund kunne antages at blive hyppigere efter nærværende Udcast, der jo ikke paa noget Punkt indskrænker Kunstnerens Ret, som den er efter den hidtil bestaaende Lovgivning.

Udvalget har derfor været enigt om at tilraade Thinget at lade Beskyttelsen mod den enkeltvise Gjengivelse af Kunstarbeider (§ 1) aldeles bortfalde og indskrænke Beskyttelsen til at gjælde mod Mangfoldiggjørelse (§ 2), og for Bygningstegningers Vedkommende endvidere mod Beskyttelse til Bygningsarbeider (§ 3 i det af Landstinget vedtagne Udcast).

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, for hvor lang Tid den saaledes begrænsede Beskyttelse skal gjælde, har man, hvad for det Første Mangfoldiggjørelse angaaer, fundet det nærmest med Landstinget at følge Analogien af Loven om Eftertryk (altsaa 30 Aar efter Udløbet af Kunstnerens Dødsaar), navnlig naar man, som det er Tilfældet med Udcastet, ikke skjelner mel-